

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Isidem. 253.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

ἐδὴ χρεῶν ἐράξεως, ἀδελφὸς ἔστι καὶ
 ἀδελφὸς, ὁ δὲ παρὰ τῆς περιζέου ἑμ-
 πνεύματος, ἑμφύχου καὶ γοργῆ καὶ δρα-
 σίμου, πᾶσαι αὐτῶν ἀρετῶν καὶ φιλο-
 σοφίαν ἀφ' ἑργῶν διδάξας, ἀφ' ἑ-
 λόγων παιδείας, καὶ κοσμησας τοῖς
 θεοῖς χειρίσμασιν, ὅπως ἔπι πῶ ἦ-
 ραν τῆς ἀνθρώπων ἐξέτεμψα. μάλισ-
 τὰ ἀκριβῶς ἠπίεστο, ὅτι ἔχ' ἦσαν
 τῆς σημείων, ὁ πρόπος τῆς κηρύκων,
 ἐπάγεσθαι τοὺς ἀνθρώπους δυνήσεται.
 ἀφ' ἀπαρέντες γοῦν εἰς πῶ οἰκουμέ-
 νην, καὶ κεθάρω ἑκάπτεροι γεωργοί,
 τὸν λόγον τῆς εὐσεβείας κατασφαι-
 ρίς, καὶ τὸν πρόπον καὶ πῶ ὑφήγησιν
 τῆς διδασκαλίας ρυθμισάντες, τὸν τε
 εἶον ἢ μόνον ἀληπίον, ἀλλὰ καὶ θαυ-
 μασὸν παρεχόμενοι, πάσις ὡσεὶ ἐ-
 ροντο τῆς ὑφ' ἡλίου, καὶ ἔπε σοφία, ἔπε
 δυναστεία, ἔπε πλῆτος, οὐ βασιλεία, ἔπε
 τυραννίς, οὐ βαρβαρικὴ ἀμιότης, οὐ δαί-
 μονος φάλαγγξ. οὐκ αὐτὸς ὁ ἀφ' ἑ-
 λος, οὐ λιμὸς οὐ κρημνός, οὐ δεσμοτή-
 ρια, οὐκ ἄλλο ἔδεν τῆς δουλοῦτων
 καὶ ὄντων φοβερῶν, αὐτῆς ὡσεὶ γένετο.
 ἀλλὰ πάντες εἶξαν καὶ παρεχόμενοι,
 καὶ πῶ ἦσαν νίκης ἀπάσης, καὶ τρο-
 πῶν ἠγίσαντο εἶναι λαμπροτέρων.
 ἄμεινον γὰρ τῆς χακῶς νικῶν, το χαλῶς
 ἠπῶς νομίσαντες, οὐρανοπολίται
 κατέστησαν.

Μαρτινιανῶ, Ζωσίμου, Μάρωνι, Εὐ-
 σταθίῳ. σνβ.

Κινδυνεύεται, ὡς πιωθάνομαι, πε-
 φραγμῶν ἀπογνώσθαι τὰς ἀκούσ' ἔχθη,
 καὶ ὡς ἂν πάλαι χαθοσιώσαντες ἑαυ-
 τὰς τῶ τῆς ἀμαρτίας θανάτῳ, παροξύ-
 νουσι ὡρὸς τὰς τ' χαλῶν παραινέτας.
 ἢ τοῖνυ τ' αὐθ' ἔπος ἔχει, θρήνων καὶ ὀ-
 λοφυρμῶν, οὐ συμβελῆς καὶ ὡδαι-
 νήσεως, δῖνοι ἂν εἴητε λοιπὸν τυχεῖν.

Τοῖς αὐτοῖς. σγγ.

Εἴ καὶ αὐτοῖς πολιτείας ἀρίστης ἀ-
 μνησίου ἀπέλεστο ὄντες, τὰ μὴ λόγια

cum illud exploratum haberet, sermonem
 actionis expertem mancum & imbecille
 esse: cum autem, qui ab actionibus inspire-
 tur, viuum & acrem atque efficacem esse:
 eos, in omni prius virtutis ac philosophiæ
 genere, tum per opera, tum per sermonem
 erudiuit, ac diuinis gratis coornauit: at-
 que ita demum ad hominum aucupium
 emisit. Illud enim perspectissimum habe-
 bat, quod preconum mores ad alliciendos
 mortalium animos non minorem, quam
 miracula, vim haberi essent. Itaque cum
 per vniuersum terrarum orbem dispersi es-
 sent, ac velut pennati agricolæ pietatis do-
 ctinam disseminassent, morésque suos ex
 magistri præscripto composuissent, vitám-
 que non modò ab omni reprehensionis
 nota remotam, sed etiam prorsus admira-
 bilem præberent, hac demum ratione,
 quicquid terrarum sol lustrat, deuicerunt:
 ac neque sapientia & doctrina, nec potentia,
 nec opes, nec regnum, nec tyrannis,
 nec barbarica crudelitas, nec dæmonum
 phalanx, nec diabolus ipse, nec fames, nec
 præcipitium, nec vincula, nec denique aliud
 quicquam ex his, quæ horrenda esse
 videntur, ac reuera sunt, ipsos fudit ac de-
 iccit: verum omnes cesserunt ac manus de-
 derunt, cladémque omni victoria & tro-
 phæis splendidiorem esse duxerunt. Præ-
 stantius enim esse iudicantes, honestè vin-
 ci, quàm malè vincere, cæli ciues consti-
 tuti sunt.

Martiniano, Zozimo, Maroni, Eustathio. 252.

Videmini, vt audio, meliorum despe-
 ratione septas & oclusas aures habere: at-
 que, vt qui iam pridem vos ipsos peccati
 morti deuoueritis, aduersus eos, qui proba
 consilia vobis præbent, iracundia cõcitati.
 Quamobrè si ita est, posthac iam vobis lu-
 ctus & lachrymas, nõ consilium & admo-
 nitionem adhibere par fuerit.

Eisdem. 253.

Etsi vos, qui optimæ viuendi rationis ex-
 pertes atque ignati estis, ea, quæ hominib⁹

Ec ij

vestri similibus minimè exponenda sunt, sermone declarari petentes, vestrum de rebus iudicium vobis surripi non animaduertitis: at ego tamen non eò temeritatis & audaciæ prorumpam, vt ea, quæ nunc vobis audire nefas est, vobis exponam, atque ea, quæ aurium vestrarum captum excedunt, verbis complectar. Non enim fas est, aut eos, qui à sacris alieni sunt, res sacras audire: aut prophanos adyta contueri. Neque enim hoc per mores licet, imò etiam ne diuinum quidem oraculum hoc permittit, apertis verbis clamans, Nolite sanctum dare canibus. Ac propterea, cum ipse dicere quidem possim, vobis autem dicere non possim, vos potius moneo & hortor, vt à vitio abstinatis, ac virtuti studeatis. Quòd si feceritis, earum rerum, de quibus ad me scripsistis, interpretationem audietis.

Isidoro Diacono. 254.

Qui diuina oracula deprauant, atque ad arbitrium suum velut obtorto collo trahunt, grauius peccant, quàm vt ipsis ignosci debeat. Neque enim erroris ac deceptionis prætextu sese tueri poterunt, vt qui non simplicitate, sed malitia & animi perueritate lapsi sint: nec tranquillum illù ac placidum oculum fallent, cui, à vitio & improbitate præcipites acti, contraria profiteri minimè dubitarunt.

Ophelio Grammatico. 255.

Multi sophistæ per eam gloriam, quam prius adepti sunt, detrimenta ea, in quæ postea incidunt, obregere conantur: vt qui prius quidem res superarint, nunc autem earum magnitudine victi sint.

Olympiodoro. 256.

Demiror qui fiat, vt cum Platonem admireris, eius tamen consilia & præcepta parui pendas. Ille enim virtutis furculos

ἦν τὰ τοῖς ὡς ἑσὶ ὑμεῖς ἀγακιδίους, σαφηνιζήναι ἀπὸ λόγων ὡς ἀκροατικῶν. ἀλλ' ἐγὼ ἔτι πολλὰ παραρηγόμισα εἰς τὸ ῥητὰ ὑμῖν ποιῆσαι τὰ τέως ὑμῖν ἀρρητὰ καὶ ὑπὸ λόγου ἀγαγεῖν τὰ ὑπὸ τῆς ὑμετέρας ἀκοῆς. οὐ γὰρ θέμις ἔτε τοῖς ἀγίοις τὰ ἱερὰ ἀκούειν, ἔτε τοῖς βεβήλοις τὰ ἅδυνα καταπιεῖν. ὁ γὰρ θεσμός οὐκ ἔσθ', μάλιστα δὲ ὁ θεὸς χρησμός οὐκ ὀπιπέσει, ἀπὸ ῥήδην βούων. Μὴ δότε τοῖς κυσὶ τὰ ἄγρια. διὸ καὶ αὐτὸς ἔχον μὲν εἰσῆν, ὑμῖν δὲ εἰπεῖν οὐκ ἔχον, ὡς μὲν μᾶλλον ἀπέχεσθαι μὲν κακίας, ἀντέχεσθαι δὲ ἀρετῆς. εἰ γὰρ ταῦτα ποιήσετε, τῆς ἐρμηνείας ὧν γεγράφατε, οὐκ ἀνήσκει ἔσοσθε.

Isidorus Agapio. sig.

Οἱ τοὺς θεῖους χρησμούς ὡς ἀποποιῶντες, καὶ ὡς τὸ οἰκτεῖον βέλῃμας οὐβιαζόμενοι, συνηνάμους ἀμαρτάνουσι μείζονα. ἔτε γὰρ πῶς ἐξ ἀπάτης καὶ ὡς ἀλογισμῶν δοκοῦσαν εἶναι ἀπολογία, συνηροῦσαν ἔξωσι τῶ ἀπὸ κακουρίας. ἀλλ' οὐκ ἀπὸ ἀπλότητος ἐσφάλασθαι, ἔτε τὸν γαλήνην καὶ ἡμερον ὀφθαλμὸν λύσονται, ἔτι πάντα οὐβιακχευθέντες ὑπὸ τῆς κακίας, δογματίσαι ἐτόλμισαι.

Ωφελίω Γραμματικῶ. sig.

Πολλοὶ τῶν σοφιστῶν ἐκ τῆς ὡς ἔστιν παρξάσης εὐκλείας τῆς συμβαίνουσας ἡπίας ἀετέλλειν πειρῶνται, ἄτε ὡς ἔτερον μὲν τῶν παραγμάτων γενοῦντες κρείττονες, νῦν δὲ ὑπὸ τῆς πᾶσι κακότητέων.

Ολυμπιόδωρο. sig.

Θαυμάζω, πῶς Πλάτωνα θαυμάζων, τῆς ὡς ἐστὶν αὐτῶ παραφάνλον τίθεσθαι. ἐκείνος μὲν γὰρ φησι τῆς τῆς